

'Αμμ' ὁ Βαλέτας πάλι μαζί του τί γυρεύει ;
ὦ ! κἀτι ὁ Τρικουπης μεγάλο μαγειρεύει.

Μὰ μὲς 'στὰ σοῦρτα φέρτα, 'στοῦ Νεΐλου τὰς πλημμύρας,
'στὸν κρότο τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν κατακλυσμὸ,
γιὰ τὸ Φρενοκομεῖον φωνάζουν τῆς Κερκύρας
τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες μὲ ἐνθουσιασμὸ.
'Αποθεώσου, Τρέλλα ! . . ὁ κόσμος ἐτρελλάθη,
καὶ σὺ γνωρίζεις μόνη ἀκόμα τί θὰ πάθῃ.

SOURIS.

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΑ

Ὁ καθηγητὴς κ. Θεοφανόπουλος ἐξετάζων φοιτητὴν.
Θεοφανόπουλος. — Τί ἐστὶ ἔγκλημα ἐπ' αὐτοφώρῃ;
Φοιτητὴς. — Ὅταν τὸν τζακώσης ἐπ' αὐτοφώρῃ
καὶ φωνάζῃς ἀπὸ 'πίσω !

Ὁ κ. Στρέϊτ πρὸς τὸν υἱὸν ἑνὸς βουλευτοῦ ἐξετα-
ζόμενον.

Ἐρώτησις. — Ποῖα εἶνε ἀνίκανοι νὰ κάμουν ἐμπο-
ρικὰς ἐπιχειρήσεις ;

Ἀπάντησις. — Οἱ βλάκες καὶ οἱ ἀνόητοι !

Ἐν ταῖς ἐξετάσεσι τοῦ Παρθεναγωγείου Σουρμελῆ :

Διδάσκαλος πρὸς μαθήτριαν. — Γυναίξί. Ποῖον
μέρος λόγου εἶνε ;

Μαθήτρια. — Δὲν ξέρω . . . καὶ μετὰ στιγμιαίαν
σκέψιν μετὰ δυσταγμοῦ—ἀρσ. . . ἀρ. . .

Διδάσκαλος. — Ὅχι δά. Γιὰ κύτταξε καλὰ, σὺ
τί μέρος λόγου εἶσαι . . .

Αἰ παρῶσαι γυναῖκες κοκκινίζουν.

— Εἶπε, λέει, ἡ Μαριγούλα, νὰ πᾶς νὰ τὸ πάρῃς σὺ
ὁ ἴδιος. Ἐχει, εἶπε, λέει, κ' ἕνα λόγο κρυφὸ πολὺ νὰ
σοῦ 'πῆ.

Ἐπιστρέφω μὲ πάλλουσαν καρδίαν.

Ἡ Μαριγούλα μ' ἀνέμενε στὰ πρόθυρα τῆς ἐξώθυρας,
ὄτε δ' ἔφθασα μ' ἐκάλεσε μειδιώσῃ νὰ εἰσέλθω, ἐκράτει
δὲ τὸ μπαστοῦνι μου, τὸ λιγιστὸ, ὡς ἐκ πανέλας, ὄτε εἰ-
σῆλθον, ἐκλείπε τὴν θύραν καὶ ἀνευ προσιμίων μου ρίχνε-
ται ἤσαν βαρβάρτες μπαστουνιαῖς αἱ μπαστουνιαῖς ἐ-
κείνες.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ χωρατὰ,
ἀλλ' ὅταν εἶδον τὴν ἀνευ τέλους συνέχειαν, τὴν δύνα-
μιν μεθ' ἧς μοῦ ταῖς κατέβαζε, τὴν ἀγρίαν ὄψιν τῆς,
τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς τῆς καὶ τὸ τρίξιμον
τῶν ὀδόντων τῆς, ἠννόησα καὶ τοι ἀργὰ πλέον, ὅτι δὲν
ἦσαν χωρατὰ ἀλλὰ σωστὴ τριποικοπατινάδα, ὠρμησα
καὶ τῆς τὸ ἤρπαξα, μιὰ σκυλίσα δαγκονιὰ στὸ χέρι μ'
ἔκαμε νὰ παραδώσω τὰ ὄπλα. Μοῦρθε νὰ βάλω τῆς φω-
ναῖς, ἀλλὰ ντράπηκα.

— Αὐτὸ ἦτανε, μοῦ εἶπε, παραδίδουσά με τὸ μπα-
στοῦνι γιὰ ἐνθύμησι, σουθενία ἀπὸ καρδίας, πᾶρ' το τό-
ρα καὶ πῆγαινε, φυλάξου δὲ νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσης, διότι
θὰ ξαναμαλώσωμε.

Ἐφυγα χωρὶς νὰ βγάλω συλλαβὴν.

Ὁ κ. Στροῦμπος παραδίδων ἐρωτᾷ φοιτητὴν.

Στροῦμπος. — Τί ἐστὶ Δοκός ;

Φοιτητὴς. — Ὁ πρῶν γραμματεὺς τοῦ Πανεπι-
στημίου !

Ὁ αὐτὸς πρὸς ἄλλον.

Ἐρώτησις. — Διατί στὸ ὕδωρ ὅταν ρίχνωμεν ζά-
χαρι σχηματίζονται φουσκαλίδες ;

Ἀπάντησις. — Διότι τὸ νερὸ λαμβάνει τὴν γλυ-
κύτητά τῆς ζάχαρις.

Στροῦμπος πρὸς σπουδαστὴν δίδοντα τὰς ἀπολυ-
τηρίους ἐξετάσεις του.

Στρ. — Ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ βροχὴ ;

Φοιτ. — Οἱ καπνοὶ . . . τὰ τσάνια . . . οἱ ἀτμοὶ . . .
τέλος πάντων πολλὰ πράγματα . . . καὶ εἶται γίνεται ἡ
βροχὴ . . . ὑπάρχουν καὶ ἄλλα αἷτια, τὰ ὁποῖα παρα-
λείπομεν συντομίας χάριν καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς βαρύνωμεν.

Στρ. — Πολὺ φρατῖα, περιφρημα. Ἐὰ σοῦ δώσω προδι-
βασμόν.

Ὁ κ. Ρουσόπουλος ἐν τῇ Ἀκροπόλει παραδίδων ἀρχαιο-
λογίαν :

Ρουσόπουλος. — Ναί . . . χού . . . Αὐτὸ ἐδῶ, τὸ βλέ-
πετε, εἶνε ἀγαλμα . . . ναί . . . πολλοὶ θέλουσιν νὰ εἰποῦν
ὅτι εἶναι γυναῖκα . . . ναί . . . χού . . . ἐγὼ δμως ἀντίκει-
μαι πρὸς ὅλους . . . καὶ λέγω ὅτι δὲν εἶναι γυναῖκα, δι-
τι ἂν ἦτο θὰ εἶχε βυζιὰ . . . ναί.

Παληάνθρωπος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Ἀιτητικὴ Θεραπεία

Λίνδας de Chamounix, τεσσαρακοντούτιδος, χριστιανῆς
ἐπαγγελλομένης ὅλα τὰ γυναικεῖα ἔργα, γεννηθείσης ἐν

Θὰ ἀπορῆτε ἴσως πόθεν ἢ καθ' ἐμοῦ λύσσα τῆς Μαρι-
γούλας ;

Εἶχα ἕνα βρομερὸν χαρακτήρα γραψίματος, ἔκαμα
κἀτι γράμματα ὀλοστρόγγυλα ποῦ ἠδύνατο νὰ μ' ἀπομι-
μηθῇ κ' ἕνα μικρὸ παιδί, καὶ τὰ διαβολοκορίτσα μου τὴν
εἶχον φτειάση.

Εἰς τὴν σάτυραν ποῦχαν τοιχοκολλῆσαι στὴ μπόρτα
τῆς εἶχον ἀπομιμηθῆ ἐπιτυχῶς τὸ γράψιμόν μου, ἡ δὲ
Μαριγούλα ἐν τῇ πρώτῃ ἐξάφει τῆς, φαίνεται, ὅτι ἐπί-
στευσεν, ὅτι ἐγὼ χαριζόμενος ἴσως εἰς τίποτε φιλήματα
τῆς Ἑλένης ἢ Ἀφροδίτης τῆς σιάρωσα τὴν σάτυρα, ἀφοῦ
ἀπὸ 'κείνη δὲν ἐβγαίνε τίποτε.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔμαθα κατόπι.

Σὰν δαρμένος γάτος ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι μου, ὅπου
αἱ δύο σκαττορογοῦροι φίλοι μου μ' ἀνέμενον, σαρκαστι-
κῶς γελωσάσι κὲ κὲ ψυχῆς.

(ἔπεται συνέχεια).

Παληάνθρωπος